

Päätin siis kirjoittaa ensimmäisen osan Tuho Kaksikkoa. Hyviä lukuhetkiä & hyvää joulun odotusta! Luku .1 Kalmala Oli aamu. Ulkona satoi kaatamalla ja siellä oli paljon sumua. Lehtiä lenteli Claryn ikkunaan. Kun Claryn huoneeseen ilmestyi lyhyt tyttö, Clary avasi silmät ja oli liikkumatta. Kun hän lopulta nousi istumaan, hänen edessään seisoj Cecilia. Cecilia oli Claryn sisko. "Huomenta, Cecilia", Clary huokaisi. Hän työnsi ruskeat ja lainehtivat hiuksensa pois naamaltaan ja nousi sängystään. "Huomenta", Cecilia sanoi ja otti Claryn kädestä kiinni. Hän veti sitä ovelle päin. "Mitä nyt", Clary kysyi ja hieroi silmiään. Cecilia hymyili. "Se on yllätys!" hän kiljahti. Clary lähti Cecilian mukaan. He laskeutuivat valkoiset ja pitkät portaavat alas. Kun he saapuivat lopulta keittiöön, Clary haistoi tuoreen kasan lätyjä. Hän lipoi huuliaan ja istahti pöytänsä. Cecilia kantoi keittiöstä lätykasan ja vippasi yhden neljäsosan omalle lautaselleen ja toisen Claryn lautaselle. Clary kipaisi keittiöön hakemaan lasin maitoa molemmille. "Mitä sinä aiot tänään tehdä?" Clary kyseli ja hörppäsi samalla maitoa. Cecilia pohdiskeli hetken ja sanoi sitten: "Menen varmaankin ulos, haluan tutkia yhtä autiotaloa metsässä, tuletko mukaan?". Clary oli hiukan epävarma asiasta. Autiotalo metsässä, kaatosade ja sumu ei ole kauhean houkutteleva ajatus. "Voinhan minä tullakkin", Clary päätti. He söivät omat lätynsä loppuun ja laittoivat loput jääkaappiin. Sitten he kiipesivät yläkertaan pukemaan. Clary puki päälleen mustat farkut ja valkoisen t-paidan, jossa oli sivuilla pinkit taskut. Hän veti vielä pinkit sukat jalkaansa ja laskeutui alakertaan. Hän meni kylpyhuoneeseen ja alkoi harjata hiuksiaan. Ceciliakin ilmestyi sinne, päällään keltaiset pillifarkut ja valkoinen paita. Hän oli laittanut sukkahousut housujensa alle. Clary peilasi lainehtivia hiuksiaan. Cecilia lähti eteiseen. Clary tuli hetken päästä perässä. He pukivat sadetakit päälleen ja kumisaappaat jalkaan. Sitten he kiiruhtivat ulos. He asuivat maalla, eikä siellä ollut asfalttia ollenkaan. Maalla kulki vain ohuita polkuja, joilla ajettiin autoa ja käveltiin. Cecilia saapasteli pihalta viereiseen metsään. Metsässä oli pimeää, Cecilia kaivoi saappaastaan taskulampun. Clary katseli hämillään. Saappaasta? Hassua. Cecilia käveli edellä, taskulamppu kädessään. Clary kiiruhti perässä. He olivat kävelleet metsässä varmaan kymmenen minuuttia, ennen kuin Cecilia pysähtyi. Clary ei nähnyt mitään taloa missään. "Missä se talo?" Clary kysyi. Hän katseli ympärilleen. Cecilia ei vastannut. "Missä on se autiotalo?" Clary kysyi uudelleen. Hän katsahti eteen. Cecilia oli kadonnut. Claryn sydän pamppaili. Ei kukaan voi vain kadota. Clary kääntyi ympäri ja huomasi olevansa ihan muualla kuin äsken. Hän lähti saapastelemaan kohti pientä valoa. Valoa ei ollut hetken päässä enää missään. Sekin oli kadonnut. Clary lähti kävelemään toiseen suuntaan. Hänellä ei ollut aavistustakaan missä hän oli tai missä Cecilia. Hänellä ei ollut puhelinta, taskulamppua, eikä mitään muutakaan hyödyllistä. Hän seisautui paikoilleen. Hän näki mustan hahmon tulevan puun takaa. Claryn sydän pamppaili. Hän lähti kävelemään puuta kohti. Clary oli hirmu rohkea. Hän pysähtyi puun eteen ja odotti. Mitään ei tapahtunut. Clary kurkkasi puun taakse. Hän meni kokonaan sen taakse. Hän melkein sai sydänkohtauksen, kun huomasi miehen puun toisella puolella. "Clary", mies sanoi. Clary hätkähti. Mistä mies voi tietää hänen nimen? "Kuka olet?" Clary tiuskaisi. Hän astui askeleen lähemmäs miestä. Mies ihmetteli itsekin Claryn rohkeutta. Mies ei liikkunut. "Kysy enemmänkin, mikä olen", mies kuiskasi. Clary jähmettyi. Oliko mies edes ihminen? Ei sen väliä, kuolenhan minä kuitenkin, Clary ajatteli. "Miksi?" Clary kysyi. Hän veti kaikki ilmeet pois kasvoiltaan ja astui vielä yhden askeleen edemmäs. Mies ei liikkunut. "Etkö tiedä?" mies kysyi hämmästyneesti. Clary pohti hetken. "Tiedän", Clary ilmoitti. Mies katsahti Claryyn kysyvästi. "Olet hullu sekopää, joka kaappasi siskoni ja ainoan toivon tunteen, valon" Clary kertoi. Mies nyökkäsi. "Tiedätkö miksi tein niin?" mies kysyi. Clary mietti hetken. "Koska haluat jotakin" Clary ehdotti. "Aivan", mies kuiskasi aivan hiljaa. Sitten hän jatkoi: "Haluan sinut joukkooni". Clary oli aivan hämillään.

Joukkoon? Mies ei ollut puhunut mistään joukosta. Clary huomasi suuren valopallon miehen takana. "Vampyyri joukkooni" mies kuiskasi. Claryn silmät kapenivat viiruiksi. Clary keräsi kaiken rohkeutensa ja lähti juoksemaan suurta valopalloa kohti. Valopallo meni koko ajan kauemmas, kunnes se lopulta kääntyi oikealle. Clary juoksi henkensä edestä. Hän huomasi pienen pilkoituksen kodistaan ja jatkoi juoksemista sinne. Mies oli kadonnut kokonaan Claryn takaa. Clary pysähtyi hetkeksi ja hengähti. Clary huohotti, kunnes kohotti katseensa eteenpäin. Mies oli ilmestynyt hänen eteensä. Hän roikutti Ceciliaa toisessa kädessä, toisessa hän piti terävää puukkoa. "Valitse, sisko ja vampyyriksi muuttuminen, vai ei siskoa ja normaali elämä?" mies kuiskasi niin ettei Cecilia kuullut. Vastaustani ei tarvinnut harkita, minä mieluummin vaikka kuolisin Cecilian edestä. "Sisko", kuiskaan takaisin. Mies pudotti Cecilian. Cecilia retkahti maahan. Clary kyyristyi hänen päälle. "Olen kunnossa", Cecilia ilmoitti. Cecilia nousi. Clary osoitti kodille ja Cecilia lähti oitis juoksemaan sinne. Clary jäi seisomaan miehen viereen. Mies otti Claryn kädestä kiinni ja avasi suunsa, ilmeisesti puraistakseen Clarya. Clary sulki silmänsä, kun odotti kamalaa tuskaa. Hän tunsu pitkien hampaiden upottuvan hänen oikeeseen käsivarteeseen. Puraisu oli nopea, mutta kivulias. Clary rysähti maahan ja alkoi kieriä ja vinkua siinä. Kun hän nousi ylös, mies oli kadonnut. Claryn käsi vuosi verta ja siinä näkyi suuret hampaiden jäljet. Clary vetäsi hihansa alas ja juoksi kotiin. Hän ei enää ikinä, ikinä, ikinä, menisi siihen villiin metsään, joka aukeaa suureksi ja salaperäiseksi, heti kun astuu sen syvyyskseen. Cecilia ryntäsi Clarya vastaan ovelle. Clary oli läpimärkä. Clary alkoi itkeä ja päätti ettei kerro kenellekkään puremasta. Hän oli nyt vampyyri, eikä hän ollenkaan tiennyt, koska hän voisi muuttua vampyyriksi tai miten se tehdään. Ceciliaakin alkoi itkeä. "Ei kerrota vanhemmille", Cecilia ehdotti. Clary nyökkäsi. Vanhemmat huolestuisivat turhaan, jos kuulisivat että metsässä asustaa vampyyreja, hulluja miehiä ja että siellä tapahtuu kaikkea kummallista, miehet katoavat, valo katoaa, metsä kaappaa syliinsä... Ilma oli vaihtunut yöllä aurinkoiseksi ja lämpimäksi. Clary nousi istumaan sänkyynsä. Hän nousi ylös ja käveli huoneen lähimmälle seinälle ja vetäisi verhot auki. Aurinko paistoi suoraan pihamaalla ja valoa tulvi myös Claryn huoneeseen. Hän toivoi että eilinen päivä olisi ollut unta. Mutta turhaan. Ulkona, heti ulko-oven edessä seisoj tuttu mies, joka odotti siinä, kuin tietäisi että joku oli tulossa. Clary avasi vaatekaappinsa ja kaivoi sieltä esille farkut ja pitkähihaisen paidan. Hän puki ne nopeasti päälleen ja kiiruhti keittiöön. Äiti keitti siellä jo puuroa. Äiti kaivoi roskiksesta koko muovisäkin ja lähti eteiseen. Veisikö äiti roskat? Nyt? Kun hullu vampyyrimies seisoj suoraan oven takana? Ei. Se oli pysäytettävä. Äiti oli pukeutunut jo kengät ja takin... "Ei!" Clary kiljaisi kun äiti nosti kätensä ovenkahvalle. Äiti tuijotti Clarya. Clary punastui hieman. "Tai siis, minä voin viedä ne", Clary korjasi nopeasti ja vetäisi pussin äidin kädestä. Äiti tuijotti Clarya hetken ja lähti sitten keittiöön. Claryn sydän pamppaili. Hän nosti vasemman kätensä ovenkahvalle. Hän avasi oven. Ulkona ei ollut ketään. Clary huokaisi ja käveli lyhyen alamäen roskikselle. Kun hän kääntyi palatakseen, hän oli metsässä. Hän tunsu metsän, se oli se sama metsä, missä hän oli edellisenä päivänä. Clary kauhistui hiukan mutta kuiskasi sitten: "Mitä sinä oikein haluat?". Hän odotti vastausta. Mitään ei tapahtunut. Hän vain seisoj yksin metsässä ja huhuili puille. Lehtiä putoili Claryn hiuksille. Ilma oli taas muuttunut koleaksi ja tuuliseksi. Tuuli vetäisi lehdet pois Claryn hiuksista ja heilutteli niitä kylmässä ilmassa. Clary lähti kävelemään eteenpäin. Hän käveli suoraan päin pimeää metsää. Hän tallusteli kuralätäköjen päältä ja potki kiviä pois tieltä. Takaata kuului puskan rapinaa. Clary käännähti nopeasti ja tuijotti hetken metsää. Mikään ei enää liikkunut. Clary kääntyi takaisin. Metrin päässä hänestä, seisoj mies, joka hymyili ilkeästi. "Oletko jo kokeillut vampyyrimuotoa?" mies kyseli rauhallisesti ja astui askeleen edemmäs. "En, en edes osaisi", Clary sanoi ja astui hankin askeleen miestä kohti. "Olet nyt osa

joukkoani, opetan sinua hallitsemaan taikojasi" mies kertoi. Taikoja? Hmm. "Ai sellaisia taikoja, kuin sinä teet minulle jättämättä minua ikinä rauhaan?" Clary tiuskaisi ja astui askeleen eteenpäin. "En suinkaan, vaan vampyyrien ominaisuuksia" mies naurahti ontosti. "Esimerkiksi?" Clary kysyi hämillään. "Esimerkiksi tappamaan ihmissusia", mies kertoo. Claryn vatsassa muljahtaa. Ihmissusia? Oliko siinä metsässä sota ihmissuseista ja vampyyreista? Clary olisi yksi vampyyri? Tappaisi ihmissuseja? "Koska opetat minua?" Clary kysyi hiukan innostuneena. Hän ei ollut hirveän varma ihmissusien kaappaamisesta. "Tänään ja huomenna ja tarvittaessa sitä seuraavanakin päivänä", mies kertoi. "Olen muuten Tom. Tom Gampan", mies ilmoitti. Clary mietti hetken. "Minä olen Clary", Clary päätti sanoa. Hän odotti että mies tekisi jotain. Lopulta mies lähti syvemmälle metsään, Clary kulki perässä. Pian mies pysähtyi suurelle aukiolle, jossa kuljeskeli muita ihmisiä. Joitain kymmenen vuotialta näyttäviä, joitain Claryn ikäisiä. Jotkut juoksentelivat, jotkut nostelivat painoja, toiset miekkailivat leikkimiekoilla. Jotkut seisoivat nurkassa toisten miehien kanssa vampyyreina. Tom jäi yhteen nurkkaan Claryn kanssa. Tom istahti maahan ja Clarykin laskeutui ruoholle. "Vampyyriksi muututaan aina tarvittaessa. Ei koskaan julkisilla paikoilla tai normaaleiden ihmisten katsoessa, paitsi hätätilanteissa, mutta sivukatsojat sitten tapetaan", Tom kertoi. Tapettaisiin turhat sivukatsojat? Raakaa. "Miten muutumme?" Clary kysäisi. Tom hyssytteli Claryn ja sanoi sitten: "Vihan voimalla. Sinun pitää saada vihanpuuska, kunnes muutut." Vihalla. Sehän tästä vielä puuttuikin. "Voiko muuttua vahingossa?" Clary kysäisi. Hän ajatteli itsensä luokassa vampyyrina. "Kyllä, mutta jos joku näkee, sinut tapetaan", mies kertoi ja hymyili hiukan. Claryn vatsassa muljahti jälleen. "No niin, yritä muuttua nyt", Tom ehdotti. Hän istui ruoholla ja odotti. Clary yritti olla vihainen Tomille, ajatteli sitä hetkeä, jolloin Tom puraisi Clarya suurilla hampaillaan. Hän puuskahti vihaisesti, kunnes sulki silmänsä vihasta. Hän tunsu hamaiden kasvavan, silmien muuttuvan ja kynsien pitenevän. Hän avasi silmänsä ja katsahti sormiinsa. Hänen kynnet olivat pitkät ja tummat. Tom hymyili leveästi ja nyökkäsi. Claryn muuttuminen oli tapahtunut. Clary olisi halunnut näkevänsä itsensä peilistä. Tom ilmeisesti tunsu sen tunteen ja ojensi Clarylle peilin. Clary kurkkasi siihen ja huomasi silmänsä kiiltävän punaisina. Hän avasi suunsa ja huomasi kulmahampaiden olevan pitkät. Hänen ikenet vuosivat verta. Clarya alkoi ahdistaa, kun hän ei tiennyt miten muuttua takaisin normaaliksi. "Ajattele jotakin mukavaa ja normaalia", Tom kertoi kiireesti. Clary sulki silmänsä ja ajatteli Ceciliaa. Silloin hän muisti menneensä vain viemään roskia. Äiti varmaankin mietti jo mihin Clary oli kadonnut. Clary tunsu muuttuvansa normaaliksi. Tom taputti. "Hyvä! Moni ei onnistu ensimmäisillä yrityksillä, sinä onnistuit." Clary mietti hetken itsekseen miten voisi päästä pois metsästä. Tom ilmeisesti huomasi sen. Hän heilautti kättään Claryn silmillä. Silloin Clary huomasi olevansa kotinsa ovella. Hän soitti ovikelloa. Äiti kiiruhti ovelle. "Mikä sinulla niin kesti?" kuulin Cecilian huutavan keittiöstä. "Näin siilin poikasia ja lähdin katsomaan", Clary keksi. Hän riisui saappaat jaloistaan ja vetäisi takin pois. Hän hymyili itsekseen tapahtuneelle. Hän olisi nyt osa vampyyrijoukkoa. Valoa tulvi Claryn suureen huoneeseen väkisinkin. Clary heräsi, kun pienet peipposet huusivat ulkona. Clary nousi istumaan sängyn reunalle. Hän kurkkasi ovelle. Kello näytti vasta kuutta aamulla. Clary kiipesi alas sängystä ja kiiruhti pukemaan. Nyt olisi hyvä hetki mennä metsään harjoittelemaan muuttumista. Hän vetäisi vihreät farkut päälleen ja nykäisi t-paidan pään yli. Hän hiipi alakertaan. Hän nappasi omenan keittiöstä ja lähti eteiseen. Hän vetäisi oranssit saappaat jalkaansa ja laittoi sinisen takin päälleen. Hän työnsi oven hitaasti auki ja sulki sen perässään. Hän mietti hetken minne pitäisi mennä päästäkseen metsään. Hän käveli neljä askelta roskikselle, kunnes huomasi astuneensa metsään. Oma puutarha sulkeutui takana pois ja syvä metsä aukesi eteen. Hän käveli kohti pientä valoa. Hän löysi

valon lähteen suurelta vampyyriaukiolta. Hän istahti aukion reunalle. Hän ajatteli taas sitä hetkeä, jolloin Tom puraisi häntä. Hän tunsi jälleen muuttuvansa. Se kutitti hieman joka paikasta. Hän avasi silmänsä ja huomasi muuttuneensa. Tom ilmestyi aukiolle. Hän huomasi Claryn ja istahti hänen viereen. "Joko harjoittelet?" Tom kysyi , ilmeisesti tarkoittaen että niin aikaisin aamulla. Clary nyökkäsi. "Saatat päästä perjantain taisteluun ihmissusia vastaan. Olet niin edistynyt" Tom ilmoittaa. "Me nimittäin hyökkäämme ihmissusien puolelle perjantaina" Tom jatkaa. Clary hymyilee vinosti. Hän pyytää Tomia muuttumaan vampyyriksi. Tom sulkee silmänsä hetkeksi. Kun hän avaa ne, hänen silmät kuultavat punaisina, kulmahampaat sojoittavat suusta ulos ja verta valuu suusta. Hän nostaa kyntensä näkyville. Ne ovat myös veriset ja pitkät. Clary tutkii Tomia. Hänen hampaat ovat huomattavasti pidemmät kuin Claryn. Tom muuttuu takaisin ja pyytää Clarya näyttämään oman muotonsa. He naureskelevat aukiolla ja katselevat muita vampyyreita. "Tämä metsä on muuten Kalmala" Tom kertoo. "Tämä on loputon, aivan niin kuin avaruuskin" , hän jatkaa. Clary hymyilee. Ehkä vampyyrina oleminen ei ole niin kamalaa kuin luulisi.